

Soorten geloof – moet ik kiezen?

In de loop van mijn leven heb ik gemerkt hoe verschillend allerlei christenen ‘geloven’. Alsof ze verschillende soorten geloof hebben. Ik bedoel met soorten geloof dus niet verschillende religies zoals islam of hindoeïsme, maar *hoe* christenen geloven. Op minstens vier manieren.

Als kind groeide ik op in een sfeer waar geloven zo iets inhield als: op een verantwoorde en speciale manier leven; vanuit een soort plichtsgevoel taken op je nemen. Omdat elk mens daarin vervolgens zeker ook faalt, wil God gelukkig vergeven. Maar toch begint het ermee dat je leert doen wat je *zou moeten* doen. Geloven wordt dan: zolang je binnen dit patroon blijft, inclusief het bidden om vergeving, mag je erop vertrouwen dat je in Gods buurt blijft en Hij bij jou. Zelfs al heb je daarbij een moeilijk leven. Van belang is verantwoordelijkheidsbesef, voor taken vooral binnen, maar ook buiten de kerk. Een *taakgeloof* noem ik dit type geloof. Dit *taakgeloof* werd gesteund met duidelijke regels en een heldere waarheid. Daar hield je je aan, en al doende kreeg je dan steeds meer volwassen taken in de kerk. Inmiddels ben ik zelfs predikant, ik zal het dus op deze gereformeerde ladder behoorlijk goed gedaan hebben...

Of niet? Als puber was ik niet erg rebels, maar ik leed onder dit regiem. Elke avond vroeg ik vergeving voor zonden – al waren die mijzelf niet altijd duidelijk. En morgen zou mijn leven ongeveer in dezelfde cirkel lopen: opstaan, hoe dan ook tekort schieten en vergeving vragen. Daarom was ik blij met een blijer soort christenen, ‘evangelische’ types. Die hadden het altijd over Jezus zelf. Belangrijk was mijn relatie met Hem, met God – en wat mij serieus raakte was de garantie: Jezus is voor mij gestorven, zodat, met Hem verbonden, ik altijd kind van God ben en blijf. Die relatie blijft overeind, ook door falen heen. Een goede vader laat zijn kind niet vallen. Om vergeving bidden is goed, maar dat doe je *binnen* je relatie met deze Vader - die begint niet elke dag weer bij nul. God is een Vader die met warmte, met liefde naar mij kijkt. Zoals Hij naar Jezus kijkt. Dit soort geloven noem ik: *relatiegeloof*.

Als student zat ik zowel in Poeldijk (tussen Den Haag en Delft) als in Kampen onder meer op kamers bij oudere echtparen. Bij hen zag ik weer een ander soort geloof, het *daadgeloof*. Of ze nu katholiek waren zonder veel kerkgang (Poeldijk), of gereformeerd met wekelijks twee kerkdiensten (Kampen) – beide echtparen zouden de halve straat van een pannetje soep voorzien als er ziekte zou uitbreken. Over geloof praat je niet veel, je *leeft* het. ‘Doe goed en zie niet om’ was een motto. Ook dat type geloof, dat *daadgeloof*, raakte en vormde mij.

Pas als dertiger ontdekte ik de wereldverbeteraars. Mensen, in dit geval dus christenen, vol idealen. Vaak kritisch op onze maatschappij. Steeds op zoek: kan het anders? Via de politiek? Of door in de buurt een woongroep te starten? Hun geloof is: vertrouwen dat je altijd door moet gaan; *hoop* dat zich altijd nieuwe mogelijkheden kunnen voordoen, ook al lijkt iets nu muurvast te zitten. Dit noem ik het *hoopgeloof*. Verbeter de wereld – begin en ga door!

Taakgeloof, relatiegeloof, daadgeloof en hoopgeloof. Het zal allemaal ook vaak door elkaar lopen. Maar elke soort geloof laat wel een kant van het geloof zien. Moet ik echt kiezen?

Rob Nijhoff, 17 oktober 2020; reacties: predikant@duiven-velp.nl